

שְׁהַמְלֵאכִים הַעֲלִיּוֹנִים כָּל־
מֹדִים וּמִשְׁבָּחִים אֲשֶׁמֹּרֹת
אֲשֶׁמֹּרֹת, בְּשֵׁלֶשֶׁת חֲלָקֵי הַלֵּילָה.
בְּרִיָּה נְחֻלְקִים כַּמָּה צְדָדִים.
בְּרֵאשִׁית הַלֵּילָה, כְּשִׁיּוֹרֵד

הַלֵּילָה וּמְחַשֵּׂהוּ, כָּל אוֹתָן
רוּחוֹת רְעוֹת וּמִינִים רְעִים, כָּל־
מִתְפַּזְרִים וּמְשׁוֹטְטִים בְּכָל
הָעוֹלָם, וְנִפְרָד הַצַּד הָאֲחֵר,
וְתוֹכְעִים דְּרָכֵי בֵּית הַמֶּלֶךְ מִכָּל
אוֹתָם הַצְּדָדִים הַקְּדוּשִׁים.

בֵּינן שְׁמַתְעוֹרֵר אוֹתוֹ הַצַּד הָאֲחֵר,
כָּל בְּנֵי הָעוֹלָם טוֹעֲמִים טַעַם
הַמּוֹת, (הַשְּׂנָה) אַחַת מִשְׁשִׁים בְּמוֹת,
וְשׁוֹלֵט עֲלֵיהֶם. אֲזַי בֵּינן שֶׁהַטְּמָאָה
נִפְרָדָה מִלְּמַעְלָה וְשׁוֹלֵטֶת וַיּוֹרֶדֶת
לְמַטָּה, אֲזַי נִפְרָדִים שְׁלֹשָׁה מַחְנוֹת
לְשַׁבַּח אֶת הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא
בְּשֵׁלֶשָׁה צְדָדִים (מִשְׁמֹרֹת) שֶׁל
הַלֵּילָה, כְּמוֹ שֶׁהַעִירוּ בָּזֶה
הַחֲבָרִים.

בְּעוֹד שֶׁהֵם מִשְׁבָּחִים אֶת הַקְּדוֹשׁ
בְּרוּךְ הוּא, הַצַּד הָאֲחֵר הוֹלֵךְ
וּמְשׁוֹטְט לְמַטָּה בְּכָל צְדָדֵי
הָעוֹלָם. וְעַד שֶׁהַצַּד הָאֲחֵר אֵינוֹ
עוֹבֵר מִשָּׁם, הֵם לֹא יְכוּלִים
לְהִתְיַחֵד עִם רְבוּנָם.

סוֹד לְחַכְמִים, מְלֵאכִים עֲלִיּוֹנִים
וַיִּשְׂרָאֵל לְמַטָּה, כָּל־
דוֹחֲקִים בְּאוֹתוֹ הַצַּד הָאֲחֵר. כְּשֶׁרוֹצִים
הַמְלֵאכִים הַעֲלִיּוֹנִים לְהִתְיַחֵד עִם
רְבוּנָם, לֹא יְכוּלִים, עַד שֶׁדוֹחִים
אוֹתוֹ הַחוּצָה, מֵה עוֹשִׂים יוֹרְדִים
שְׁשִׁים רְבוֹא שֶׁל מְלֵאכִים קְדוּשִׁים
וּמְפִילִים שְׁנָה עַל כָּל בְּנֵי הָעוֹלָם.
בֵּינן שֶׁהִיא יוֹרֶדֶת, שְׁדוּחִים אוֹתָהּ
הַחוּצָה, וְנוֹתְנִים לָהּ כָּל הָעוֹלָם
הַזֶּה בְּאוֹתָהּ שְׁנָה, אֲזַי הִיא שׁוֹלֵטֶת
עֲלֵיהֶם וּמְקַבְּלִים מִמֶּנּוּ טְמָאָה,
פָּרַט לְאַרְצָן יִשְׂרָאֵל לְבִדָּה שְׁשִׁים
אֵינָה שׁוֹלֵטֶת. בֵּינן שֶׁנִּפְרָדָה מֵהֶם,
הֵם נִכְנָסִים לְרְבוּנָם, וּמִשְׁבָּחִים
וּמוֹדִים לְפָנָיו.

בְּרִיךְ הוּא, בְּכָל הַהוּא זְמַנָּה דְּאֶתְחַזֵּן
בְּרִקְיעָא, בְּגִין דְּמְלֵאכִי עֲלָאי, כְּלָהוּ אוֹדָאן
וּמִשְׁבָּחָן אֲשֶׁמֹּרֹת אֲשֶׁמֹּרֹת, בְּתַלְתּ פְּלָגֵי
דְּהוּי לֵילָא.

בְּרִיָּא אֶתְפְּלֵגָן כַּמָּה סְטָרִין. בְּרֵאשִׁיתָא
דְּלֵילָא, כַּד רַמְשׁ לֵילָא וְאֶתְחַשֵּׂהוּ,
כַּל אֵינּוֹן רוּחִין בִּישׁוּן וְזִינִין בִּישׁוּן, כְּלָהוּ
מִתְבַּדְּרָן וּמְשׁוֹטְטִי בְּכָל עֲלָמָא. וְאֶתְפְּרִשְׁתָּ
סְטָרָא אַחְרָא, וְתַבְעֵי אַרְחֵי דְבֵי מְלָכָא, מְכָל
אֵינּוֹן סְטָרִין קְדִישִׁין.

בֵּינן דְּהוּא סְטָרָא אַחְרָא אֶתְעַר, כָּל בְּנֵי
עֲלָמָא טַעֲמֵי טַעֲמָא דְּמוֹתָא, (נ"א דְּשִׁנָּה) חַד
מִשְׁתִּין בְּמוֹתָא, וְשִׁלְטָא עֲלֵיהּוּ. כְּדִין בֵּינן
דְּמִסְאָבוּ אֶתְפְּרִשְׁתָּ מְלַעֲיָלָא, וְשִׁלְטָא וְנַחְתָּא
לְתַתָּא, כְּדִין אֶתְפְּרִשְׁתָּ תַלְתּ מִשְׁרִיין לְשַׁבְחָא
לֵיהּ לְקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא, בְּתַלְתּ סְטָרִין (נ"א מִפְּרִין)
דְּלֵילָא, כַּמָּה דְּאֶתְעַרוּ בְּהַאי חֲבָרָא.

בְּעוֹד דְּאֵינּוֹן מִשְׁבָּחִין לְקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא, סְטָרָא
אַחְרָא אֲזֵלָא וּמְשׁוֹטְטָא לְתַתָּא, בְּכָל סְטָרֵי
עֲלָמָא, וְעַד דְּסְטָרָא אַחְרָא לֹא אֶתְעַבֵּר מִתַּמָּן, לֹא
יְכַלִּין אֵינּוֹן לְאֶתְיַחְדָּא בְּמֵאֲרִיהוּן.

רְזָא לְחַפְיָמִין, מְלֵאכִי עֲלִיּוֹנִין, וַיִּשְׂרָאֵל
לְתַתָּא, כְּלָהוּ דְּחַקִּי בְּהוּא סְטָרָא
אַחְרָא. מְלֵאכִין עֲלָאִין כַּד בְּעָאן לְאֶתְיַחְדָּא
בְּמֵאֲרִיהוּן, לֹא יְכַלִּין עַד דְּדַחֲזִין לָהּ לְבַר. מַה
עֲבָדִין, נַחְתִּין שִׁיתִין רְבוֹא דְּמְלֵאכִי קְדִישִׁי,
וְאֶפִּילוּ שִׁינְתָּא עַל כָּל בְּנֵי עֲלָמָא, בֵּינן דְּאֵיהִי
נַחְתָּא, דְּקָא דַחֲזִין לָהּ לְבַר, וַיְהִי לָהּ כָּל
עֲלָמָא דָּא בְּהֵיא שִׁינְתָּא, כְּדִין אֵיהִי שִׁלְטָא
עֲלֵיהּוּ, וּמְקַבְּלִין מִסְאָבוּ מִינָהּ. בַּר בְּאַרְעָא
דְּיִשְׂרָאֵל בְּלַחֲוֹדָהּ, דְּלֹא שִׁלְטָא תַּמָּן. בֵּינן
דְּאֵיהִי אֶתְפְּרִשְׁתָּ מִנֵּיהּ, עֲאֲלִין לְקָמִי
מֵאֲרִיהוּן, וּמִשְׁבָּחָן וְאוֹדָאן קָמִיהּ.

כמו זה ישראל למטה לא יכולים להתיחד עם רבונם עד שדוחים אותו הצד האחר מהם, ונותנים לו חלק במה שיתעסק, ואחר כך הם מתקרבים לרבונם, ולא נמצא מקטרג למעלה ולמטה.

ואם תאמר, מילא למטה, אבל למעלה מה הקטרוג שם? אלא למעלה, משום שהיא רוח טמאה והם רוחות קדושות, עד שמשלחים רוח טמאה מביניהם לא יכולים לקרב אל רבונם, שהרי קדשה בתוך טמאה לא מתערבות לעולמים. וכן כמו זה ישראל למטה לא מתערבים באמות עובדי כוכבים ומזלות של העולם. ושני צדדים, עליונים ותחתונים, כשרוצים לקרב למלך הקדוש, דוחים אותה החוצה.

ורבן כשנכנס הלילה, ומלאכים קדושים עליונים כשנסתדרים שורות שורות לקרב (לשבת) לרבונם, דוחים את אותו צד החוצה בראשונה, ואחר כך נכנסים לקדש. (ועל זה כשנכנס הלילה כל רוחות רעות ומינים רעים ורוחות טמאה נדחות לחוץ, ושמי המלך נכנסים לתוך הקדשה).

למלך שהיו לו אבנים יקרות בתבה אחת חקוקה בהיכלו, ואותו מלך היה חכם, וכדי שלא יתקרב כל מי שרוצה לאותה תבה של אבנים יקרות ומרגליות של שם, נטל בתכמתו נחש חזק אחד וכרף אותו סביב אותה תבה. כל מי שרוצה להושיט ידו לתבה, הרי הנחש קופץ עליו והורגו. אהוב אחד היה למלך. אמר לו המלך, כל פעם שאתה רוצה להכנס ולהשתמש בתבה, תעשה כך וכך לאותו נחש, ותפתח את

בגוונא דא ישראל לתתא, לא יכלין לאתיחדא במאריהון, עד דדחיין להווא סטרא אחרא מנייהו, ויהבי לה חולקא במה דאתעסקת, ולבתר, אינון מתקרבי לגבי מאריהון, ולא אשתכח מקטרגא עילא ותתא.

ואי תימא תינח לתתא, אבל לעילא מאי קטרוגא תמן. אלא לעילא, בגין דאיהו רוח מסאבא, ואינון רוחין קדישין, עד דמשדרי רוחא מסאבא מבינייהו, לא יכלין לקרבא לגבי מאריהון, דהא קדשא גו מסאבא, לא מתערב לעלמין. וכן בגוונא דא, ישראל לתתא, לא מתערבין באומין עובדי כוכבים ומזלות דעלמא. ותרין סטרין, עלאין ותתאין, פד בעיין לקרבא לגבי מלפא קדישא, דחייין לה לבר.

ועל דא, פד עייל ליליא, ומלאכין קדישין עלאין, פד מסתדרן שורין שורין לקרבא (נ"א לשבתא) לגבי מאריהון, דחייין ליה להווא סטרא לבר בקדמיתא, ולבתר עאלין בקודשא. (נ"א ועל דא, פד עייל ליליא כל רוחין בישין וינון בישין ורוחי מסאבי אתדחיין לבר ושמי מלפא עיילין לנו קדשא).

למלכא, דהווא ליה אבנין יקירין בחד תיבותא, מתגלפא בקוסטרוי. והווא מלפא הווא חפים. בגין דלא יתקרב כל מאן דבעי לגבי ההוא תיבותא דאבנין יקירן ומרגלן דתמן, נטל בתכמתיה, חד חווא תקיפא, ופריף ליה סחרגיה דהווא תיבותא, כל מאן דבעי לאושטא ידיה לגבי תיבותא, הא חווא דליג עליה, וקטיל ליה.

חד רחימא הווא ליה למלפא, אמר ליה מלפא, פל זמנא דאת בעי לאעלא ולאשתמשא בתיבותא, תעביד כך וכך לגבי ההוא חווא,

ותפתח תיבותא, ותשמש